

“Ortaokul Çocuk Dergisi”

KARPUZ

Bol Çekirdekli Yeni Mahsul

PUSULAMIZ FİLİSTİN

6

FİLİSTİN
HAYATA KARŞI
DİRENCİMİZ
OLMALI

► Vildan Duran Önal

11

BİSİKLET

► Fatma Hazan Türkkol

14

TARİH
YAZAN
SİVRİSİNEKLER

► Özkan Öze

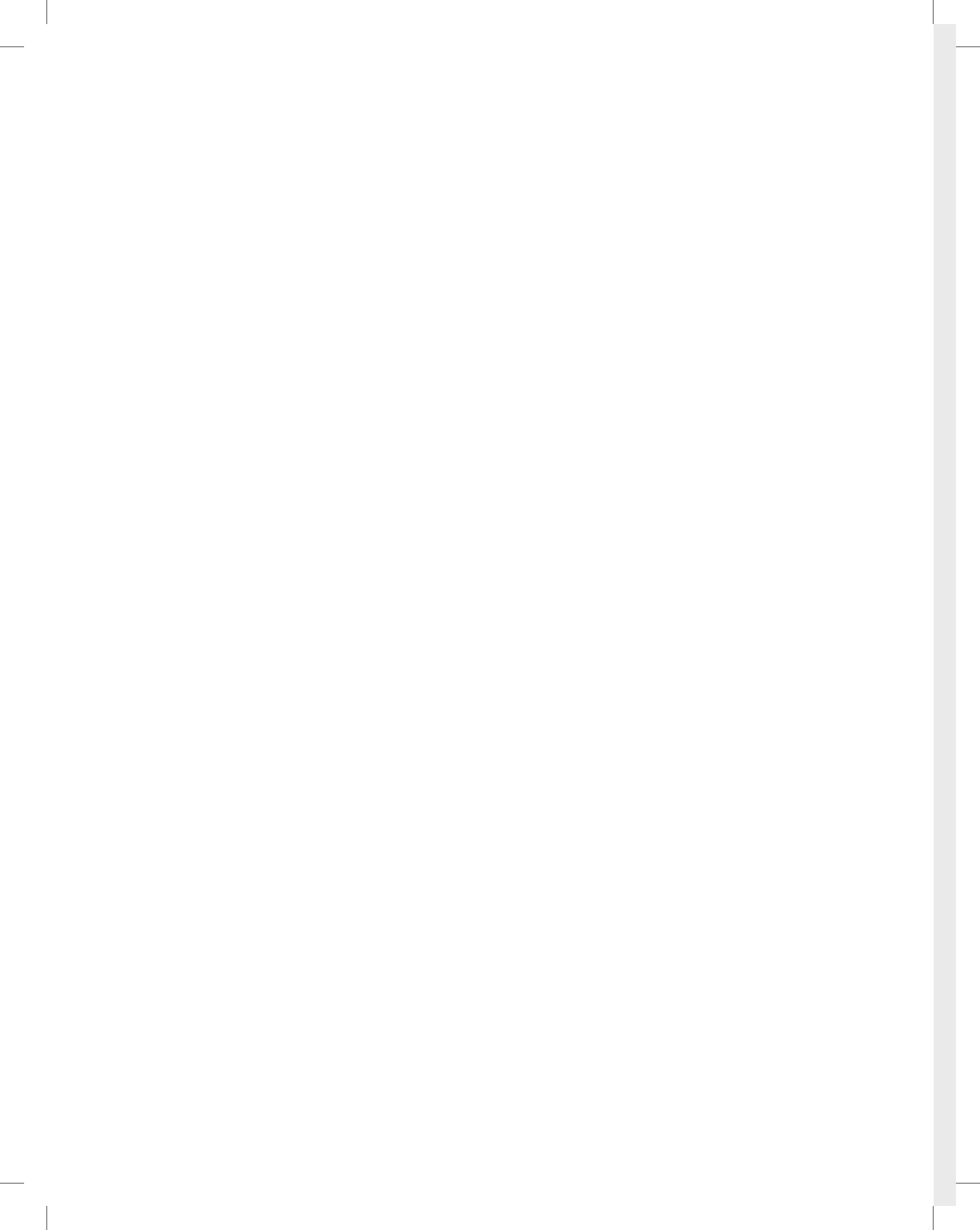
ISSN 2792-0356

9 772792 035003

SAYI 4

Eylül-Ekim-Kasım 2025

İmtiyaz Sahibi

Önder İmam Hatipliler Derneği Adına
Abdullah Ceylan

Genel Yayın Yönetmeni

Muhammed Akaydın

Genel Koordinatör

Muhammed Ensar Sözgen

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Resul Çiftci

İletişim Direktörü

Esra Zeynep Akgün

Yayın Kurulu

Ahmet Altay
Fatma Hazan Türkkol
Kübra Taşkıran
Mehmet Yüzücü
Mehmet Ali Özkan
Yasemin Menekşe

Editör ve Uzman Psikolog

Kübra Taşkıran

Çizerler

Eren Esirci
Zeynep Neva Öksüz
Feyza Nef Altınışık

Tasarım ve Kreatif Ekip

Ahmet Altay

Abonelik için:

0 (212) 521 19 58

Basım

ANT 27 Matbaacılık
Muhammet Sait Kütük
Alaybey Mah. Musullu Sok. No:12
Şahinbey/Gaziantep
Suburcu V.D. 607 039 8701
0 (544) 262 89 24

İletişim:

Karpuz Dergisi
Akşemsettin Mh. Şair Fuzuli Sk. No:22
Fatih/İstanbul
instagram.com/ karpuzdergi
facebook.com/ karpuzdergi

Karpuz Dergisi; çocuklara yönelik üç aylık,
eğitici ve eğlenceli içerikler sunan bir
yayımdır.

Yayımlanan tüm yazı, haber ve fotoğrafların
her türlü telif hakkı Önder İmam Hatipliler
Derneği'ne aittir. İzin alınıp kaynak
gösterilerek alıntı yapılabilir. Yayımlanan
yazıların dil, bilimsel içerik ve hukuki
sorumluluğu yazarlarına aittir.

KARPUZ YENİDEN ÇIKMIŞ, DUYAN VAR MI!

► Muhammed Akaydın

Bismillâhırrahmânırrahim...

Sevgili arkadaşlar, bol çekirdekli yeni mahsul **Karpuz**'ümüz yeniden sizlerle beraber...

Sahi dergimizin adı nereden gelmişti, hatırlıyor musunuz? Tam da bu sayımızın teması olan **Filistin**'in bayrağından gelir. Biz karpuzseverler **Filistin**'i, **Gazze**'yi, **Kudüs**'ü, ilk kiblemiz **Mescid-i Aksâ**'yı her zaman sevdiğimiz için adımıza da **Karpuz** dedik.

Peki, sizce neden karpuz, **Filistin**'i temsil eder? Tabii ki renklerinden... Nasıl ki karpuzun kabuğu **yeşil**, kabuğun iç kısmı **beyaz**, tatlı kısmı **kırmızı** ve çekirdekleri **siyah** ise **Filistin** bayrağının renkleri de tıpkı böyle...

Bu **Karpuz**'da sizin için neler neler hazırladık, bir bilerseniz! Sahi bilmesi çok kolay, hemen sayfaları çevirince görürsünüz ama özet isterseniz bu yazıyı okuyun derim.

"Filistin Hayata Karşı Direncimiz Olmalı" yazımızda 5 vakit nasıl **Filistin**'i düşünürüz, onu okuyabilirsiniz. Ama eminim ki siz sadece **Filistin**'i değil dünya coğrafyasındaki her mazlumunu her daim düşünürsünüz, benimkisi ufak bir hatırlatma!

"Filistin İçin Pusula Yüreklere"de **Filistin** tarihinin üç önemli ismi hakkında bilgiler alacaksınız. Kim mi bunlar? Bence hemen yazıyı okuyun!

Size bir soru: İlk **İmam-Hatip Okulu** ne zaman ve nerede kuruldu? Ve bu okulun kuruluşunda büyük harcayan ve ilk müdürlüğünü yapan kim? **"Kim bir hayra vesile olursa, ona o hayrı işleyenin ecri kadar sevap vardır."** diyor ya **Peygamber Efendimiz (s.a.v.)**, işte o hayra ilk vesile olan **Mahmut Celâlettin Ökten**'dir. Hiç durmayın, gidin bakın bakayım kimmiş bu adam...

Böyle gidersek sayfada yer kalmayacak, iyisi mi ben hızlıca özeti bitireyim: Dergimizde **"Tarih Yazan Sivrisinekler"** ve **"Dinamo"** isimli iki hikâyemiz var.

"Bisiklet" diye çok güzel bir bölümümüz var. Bakalım bisikletle ilgili her şeyi biliyor musunuz?

"Serçekuş" adında **Cahit Zarifoğlu**'nu anlatan bir yazımız var... Aramızda kalsın, **Cahit Zarifoğlu**'nun tam adını bilen ve bana ulaşıp söyleyene bir hediyem olacak ama lütfen kimseye söylemeyin!

Çeşitli İmam-Hatip Ortaokullarında yaptığımız atölyelerden oluşan yazılar yani sizlerin yazıları var, şiirler var... Yazı ve şiir yazan her arkadaşşıma kapı açık. Siz de yayımlanmasını istediğiniz yazınızı yollayın, biz de yayımlayalım...

Kitaplık köşemiz var ama söz verin lütfen, hepsini okuyacaksınız! Bir sonraki sayıya yani Allah nasip ederse aralık ayına kadar en çok kitap okuyan arkadaşşıma da bir **hediyeye** vereyim mi? Peki, ben de söz veriyorum. Siz okuduğunuz kitap listesini bana yollayın, ne kadar kitap okuduysanız o kadar kitap hediyeye edeceğim size. Amaa sınav yapacağım, ona göre...

Şimdilik **hoşça kalın** arkadaşlar. Bir sonraki sayıda görüşmek üzere hepiniz yere göğe sığmayan ama sizin minicik kalbinize sığan **Allah'a emanet olun!**

İÇİNDEKİLER

6
**FİLİSTİN
HAYATA KARŞI
DİRENCİMİZ
OLMALI**
▶ Vildan Duran Önal

7
**FİLİSTİN
İÇİN PUSULA
YÜREKLER**
▶ Karpuz Mutfak

8
**MINİMAL
ÖYKÜLER
BİR ZEYTİN
AĞACI GİBİ**
▶ Mustafa Uçurum

10
GÜNLÜK
▶ Karpuz Mutfak

11
**GÖRSELİN
HAYAT DAMARLARI
"BİSİKLET"**
▶ Fatma Hazan Türkkol

9
**KİME GÖRE
KİMDİR?
"MAHMUT
CELÂLETTİN ÖKTEN"**
▶ Mehmet Yüzücü

13
**SAVAŞ / BARIŞ
-ŞİİR-**
▶ Ahmed Yusuf Akaydın

12
**KİLİT İSİMLER
ANAHTAR METİN
"SERÇEKUŞ"**
▶ Figen Yaman Coşar

14
**HAYRETLİ
MERAK KÖŞESİ
"TARİH YAZAN
SIVRİSİNEKLER"**
▶ Özkan Öze

18
**KUM SAATI VE
GÜNEŞ SAATİNDE
İMAM HATİP
OKULLARI KİMDİR?**
▶ Karpuz Mutfak

21

**ÖNEMLİ
MESELELER!**

"ŞİİR YAZMA ROTASI"

► Sevgi Ayaz

22

**TERS KÖŞE
HİKÂYELER**

"DİNAMO"

► Mehmet Ali Özkan

25

TANIMLI TADIMLIK
KAVRAM KÖŞESİ

"OKUMAK"

► Eslem Candan

26

**SORULAR
SORULAR?**

**"İNSAN FOTOĞRAF MIDIR
YOKSA TABLO MUDUR?"**

► Karpuz Mutfak

27

**"SANAL DÜNYA
VE GERÇEK HAYAT
DENKLEMİNDE
ÖĞRENCİ KİMDİR?"**

► Karpuz Mutfak

29

**"FİLİSTİN
ATLASI"**

► Betül Akaydın

30

**ZİLİN
ÇALMASINA
BİRKAÇ
DAKİKA KALA**

► Sümeyra Üzer

31

**CÜMLENİZ
IŞINLANSIN
KÖŞESİ**

► Karpuz Mutfak

32

**PIRIL PIRIL
KİTAP
LİSTESİ**

► Hale Güneş

SAYI **4**

Eylül-Ekim-Kasım 2025

Tema

**PUSULAMIZ
FİLİSTİN**

PUSULAMIZ
FİLİSTİN

FİLİSTİN HAYATA KARŞI DİRENCİMİZ OLMALI

Filistin, beş vakit namaza ayarlı günlerimiz olmalı. İlk vakit, sabah vakti güne başlama sebebimiz olmalı. Uyanmalıyız, yeni günde az ötemizde yaşam mücadelesi veren Filistinli kardeşlerimiz için güzel günler ümit ederek sabahı karşılamalı ve harekete geçmeliyiz. Peygamberimizin (s.a.v.), “*İki günü eşit olan zarardadır.*” sözünü rehber edinip faydalı şeyler yapmak ve ilmimizi bereketlendirmek için güne besmele ile başlamalı, güzel ve hayırlı işler yapmaya niyet etmeliyiz. Güzel ve Faydalı İşler Yapma Vesilemiz Olmalı Filistin...

İkinci vakit, öğle vakti güneş tam tepedeyken hatta aramızda konuşup dersi kaynatmaya çalışırken bir an durup düşünmeliyiz yıkık duvarların arasında şikâyet etmeden, sabırla, gayretle ilim öğrenmeye çalışan Gazzeli arkadaşlarımızı. Sonra silkinip doğrulmalı ve azimle daha çok çalışmalıyız ki kardeşlerimize bu zulmü yapanlara karşı koyacak güce erişelim. Hayata Karşı Direncimiz Olmalı Filistin...

Günün üçüncü vaktinde ikindiye varmışken zaman, alışveriş yapmak için girdiğimizde marketlere en sevdiğimiz çikolatalara, dondurmalara, “*Hayır seni almayacağım, masumlara zulmeden zalimin ürünlerini alıp onlara destek vermeyeceğim!*” dediğimiz, onlara ait ürünleri boykot ederek evlerimiz sokmayacağımız bir Hatırlatma Levhamız Olmalı Filistin, zihnimizin bir köşesinde daima duran.

Günün dördüncü vaktinde akşam örtüsünü sererken üzerimize, evlerimizin sıcaklığı bizi sarmalarken, annelerimizin hazırladığı yemekleri afiyetle yerken “*Bugün Filistinli çocuklar yiyecek bir şeyler bulabilmiş midir?*” diye düşünüp boğazımızdan geçmekte zorlanan bir lokma olmalı Filistin...

Ve gün biterken beşinci vakitte yani yatsı zamanı, yatmadan önce tüm evlerde yüreklerimiz bir, dudaklarımız kıpır kıpır, Göğe Yükselen Duamız Olmalı Filistin... •

*Edebiyat Öğretmeni.

FİLİSTİN İÇİN PUSULA YÜREKLER

► Karpuz Mutfak

**SELÂHADDİN
EYYÛBÎ**

Hayatı: Tikrit'te doğan Selâhaddîn Eyyûbî, daha genç yaşta cesur bir mücahid olarak Haçlılara karşı mücadeleye atıldı. Mısır'da yönetimi ele alarak güçlü bir ordu kurdu ve 1187'de Hittin Savaşı'nda Haçlıları darmadağın ederek Kudüs'ü geri aldı. Kudüs'ün Fatihisi olarak anılan Selâhaddîn Eyyûbî, sadece bir komutan değil, aynı zamanda adil ve bilge bir liderdi. Selâhaddîn Eyyûbî, Hicaz Bölgesine verdiği önemden ötürü Hâdimü'l Harameyn (*Mekke ve Medine'nin hizmetkârı*) ünvanını kullanan ilk hükümdar oldu.

Tam Onluk Cümleler:

- Adaletle yönet, gönülleri fethet!
- Cesur kal, Kudüs'ü al!

NACİ el-ALİ

Hayatı: Naci el-Ali, 1938'de Filistin'de doğdu ve daha çocukken vatanından ayrılmak zorunda kaldı, mülteci kamplarında zorluklar içinde büyüdü. Elinde hep bir kalem vardı; çizgileriyle Filistin'in ve tüm ezilenlerin sesini duyurdu. 1987'de İsrail'in haince suikastı sonucu hayatını kaybetti. Hanzala adını verdiği, sırtı dönük meşhur çocuk karakteriyle, adalet ve özgürlük için suskunluğa karşı bir çığlık oldu. Kalemiyle bir destan yazan Naci el-Ali, çizimleriyle sonsuza dek yaşayacak.

Tam Onluk Cümleler:

- Sırtım dönük, umudum büyük.
- Özgürlük illa, esaret asla.

**İĞDIRLI
HASAN
ONBAŞI**

Hayatı: Birinci Dünya Savaşı'nda sırasında Osmanlı ordusunun çekilmek zorunda kaldığı yıllarda imanla yoğrulmuş yüreğiyle öne çıkan İğdirli Hasan Onbaşı, Mescid-i Aksâ'yı korumakla görevlendirildi. "Emir büyük yerden" diyerek aldığı bu görevi ömrünün sonuna kadar sadakatle sürdürdü. Yalnız başına, yorgun bedeni ve yamalı üniformasıyla Mescid-i Aksâ'nın avlusunda dimdik nöbet tuttu. Onun bu fedakârlığı, bir askerinin vazifesinin ötesinde, Osmanlı'nın kutsal beldelere duyduğu vefanın nişanesi oldu. İğdirli Hasan Onbaşı, "Son Osmanlı Neferi" olarak tarihe geçti. Vefatına dek Kudüs'ün ve Mescid-i Aksâ'nın sadık muhafızı olarak hatırlanmakta; duası, sadakati ve teslimiyetiyle gönüllerde yaşamaktadır.

Tam Onluk Cümleler:

- İğdir evim, Kudüs nöbetimdir.
- Söz vermek, görevini bilmektir.

Minimal Öyküler

Bir Zeytin Ağacı Gibi

Zeytin ağaçlarının altında toplandılar. Uzun zamandır burada buluşuyorlardı. Ahmet, arkasına dönüp uzakta görünen yıkık dökük evlere baktı. Yerdeki zeytin dalını aldı.

- Babalarımız şimdi burada değil, onlar bizim için savaşıyor. Bu toprakların bizim olduğunu dünyaya haykırmak için mücadele ediyorlar. Tıpkı yüzlerce yıl bu topraklara sınıksız sarılmış zeytin ağaçları gibi, diyerek zeytin dalını toprağa batırdı. •

Kudüs Bizim

Ezani duyar duymaz koşmaya başladı. Bu kez arka taraftan gidecekti. Askerler yine mescidin çevresini sarmıştı. Bir taş alıp uzak bir yere fırlattı. Askerler hemen oraya doğru koştu. Nefes nefese aradaki boşluktan geçip Mescid-i Aksâ tarafına geçti. Askerler onu son anda fark etti. "Kudüs bizim, Kudüs bizim!" diyerek mescide girdi. •

Enkazdan Çıkan

Enkazların arasında oynarken arabasının kaybolan tekerleğini buldu. Koşarak annesinin yanına gitti. "Son tekerleği de buldum anne. Artık evlerimizi yıkan, babamı bizden alanlarla savaşabilirim" dedi. Annesine sınıksız sarıldı. Bir kuş havalandı adı umut olan. •

Saksıdaki Çiçek

Evin güneş gören camındaki çiçek bembeyazdı. Beyaz yaseminler Filistin'in çiçeğiydi. Annesinden kalan en güzel hediyeydi. "Bu çiçek gibi canlı ve umutla bakacağız dünyaya" dedi. •

Dua Hep Dua

"Anne biz yalnız mıyız?" dedi. "Değiliz oğlum. Neden yalnız olalım." dedi annesi. İç çekerek; "Neredeler bizi sevenler?" dedi. "Dua ediyorlar, hep dua. Ondan biz hâlâ ayaktaız." dedi oturduğu yerden kalkmadan. Bir toz bulutu geldi, başlarının üstünden savuştu gitti. •

KİME GÖRE KİMDİR MAHMUT CELÂLETTİN ÖKTEN?

► Mehmet Yüzücü
Öğretmen, yazar.

Futbol Dilinden Hayat Maçı:

CELÂL HOCA'NIN HAYAT MAÇI

Sunucu ağzıyla:

Sevgili seyirciler, karşınızda eğitim sahalarının unutulmaz **kaptanı** Celâl Hoca. Trabzon'da başlayan bu uzun sezonda, önce **forvet** gibi atak oynayarak medrese ve dârülfünunda okuyor. Daha sonra İstanbul'a transfer oluyor, **teknik direktörleri** Babanzâde Ahmed Naim ve Mehmed Âkif'ten özel **antrenmanlar** alıyor.

1925'te İmam-Hatip'in **kalesini** korumaya başlıyor ama hakemlerin **adaletsiz** yönetimine maruz kalıyor. Yılmıyor, **mücadelesine** devam ediyor.

1951'de asıl golünü atıyor: Kuruluşunda çok büyük emeği olan İstanbul İmam-Hatip Okulunun ilk müdürü oluyor.

Şimdi Süleymaniye Kütüphanesi'ndeki 1000 kitaplık **kadrosuyla** tüm **zamanları** aşan bir efsane. İşte davasına adanmış dolu bir ömür. •

Sinema Dilinden Günlükler:

CELÂLETTİN ÖKTEN'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Trabzon'da başlayan hayatım, unutulmaz sahnelerle dolu bir film gibiydi. Babamızın ve annemizin erken vefatı, beklenmedik bir plot twistti. Medrese ve modern okul arasında geçen çocukluğum, hayat **sahnesine** farklı ekollerden beslenen bir **oyuncu** olarak çıkmamı sağladı.

İstanbul'a gelişim, **filmin** ikinci yarısıydı. Dârülfünun'da **sahneler** değişti; Babanzâde Ahmed Naim, Mehmed Âkif gibi usta **yönetmenler** yolumu aydınlattı. Arapça öğretmenliğim, **gişe hasılatı** yüksek bir dramdı. Harf inkılabı'yla **senaryo** revizyona gitti. Türkçe hocalarımla, **kurgu** gereği yeni bir role bürünmekti. İmam-Hatip okullarını kurarken, **jenerikte** adımın geçeceği bir eser bırakmak istedim.

Üç kez hacca gidişim, filmin **fragmanlarındaki** en renkli sahnelerdi. Öğrencilerimle derslerimiz, **montajlanmış** bir bilgellik belgeseli gibiydi. •

Coğrafya Dilinden Deneme:

CELÂLETTİN ÖKTEN: İLMİN COĞRAFYASINDA BİR KITA

Celâlettin Ökten, Trabzon'un bereketli **vadisinde** doğdu. Tıpkı bir **akarsu** gibi, bilgiye doğru durmaksızın aktı. Çocukluğu, kaybettiği anne ve babasının ardından babaannesinin sıcak **ikliminde** filizlendi.

Zihni, **açık havza** gibiydi, hem medrese hem de dârülfünunun sularıyla beslendi. İstanbul'a geldiğinde, **meridyenlerin** kesiştiği bir bilim ve ilim yolcusu oldu. Hocaları onu, **denizin** aydınlattığı bir **falez** gibi yükseltti.

Dağlar kadar sabırlı, **göller** kadar derindi. Harf inkılabıyla **kıtalar** değişse de o, **ova** gibi engin ve bereketli bir öğretmen olarak kaldı. İmam-Hatip okullarını kurarken, **artezyen** gibi içten bir gayretle topluma "**bilgi suyu**" taşıdı.

Üç kez hacca gidişi, **ekinoks** dengesi gibi ruhunu tazeledi.

Ömrü boyunca, **buz dağının** görünmeyen kısmı gibi, tükenmeyen bir enerjiyle vatani ve milleti için çalıştı. Kitaplarıyla Süleymaniye'ye bıraktığı miras, yeni dünyaların yeni **kıtası** kadar değerliydi.

1961'de vefat etti ama fikirleri hâlâ bir **mevsim** döngüsü gibi yenileniyor. Türkiye'nin eğitim **coğrafyasında**, onun izleri silinmez bir delta gibi duruyor. •

Müzik Dilinden Mektuplar:

Sevgili Dirî Göz Çocuklar,

Hayatım âdetâ **hüzzam makamında** başladı desem yeridir. Dört yaşında kaybettiğim anne-babam, **bestemin** ilk hüzünlü **notaları** oldu. Babaannemin şefkatiyle büyürken, ruhumu **akort eden** bir **saza** dönüştüm.

Medrese ve dârülfünun sayesinde hayatıma farklı **makam** ve **usuller** girdi. İstanbul'a geldiğimde, **orkestranın** yeni bir **solisti** oldum. Hocalarım Babanzâde Ahmed Naim ve Mehmed Âkif, **güfteme** anlam katan **söz yazarlarımdı**.

İmam-Hatip okulunu kurarken, yepyeni bir **eser** besteledim. Öğrencilerimle derslerimiz, **canlı performans** gibiydi; Soğanağa Camii'nde okuttuğum İhyâ-ü Ulûmi'd-Din dersleri, **akustik** bir huzur şarkısına dönüşüyordu.

Üç hac yolculuğum, **resital** gibi ruhumu yüceltti. Kitaplarım Süleymaniye Kütüphanesi'nde artık bir **koro** gibi bir arada. Son olarak size söyleyeceğim: Hayatınızı öylesine bir **kolaj** değil, anlamlı bir **beste** yapın. •

İMAM HATİP'TE ÖĞRETMEN OLMAK

Bir öğretmen olarak İmam-Hatip koridorlarında yürümek, yalnızca bilgiyle değil, dualarla da yoğrulmuş bir atmosferin içinde olduğunu hissetmektir. Sabah ezanını andıran bir sessizlikle başlayan gün, sınıflardan yükselen selamlarla, içten gülümsemelerle, gözlerinde hem merak hem de saygı taşıyan öğrencilerle şekilleniyor. İmam-Hatip ruhu, sadece bir müfredatın parçası değil kalpten kalbe uzanan görünmez bir bağ, bir niyet, bir duruştur aslında...

Öğrencilerin her cümlesinde, her sorusunda, bazen çekingen ama tertemiz bir arayış, bazen güçlü ama mütevazı bir duruş görüyorum. Onların saf ve samimi dünyasında öğrettiğim her bilgi dualarla harmanlanıyor; bazen bir ayetin huzurunda bazen bir matematik sorusunun çözümünde aynı coşku, aynı inanç saklı...

Bu okullarda öğretmen olmak, sadece anlatmak değil, birlikte bir yolda yürümek gibi... Her gün biraz daha büyüyen ama hiç eksilmeyen bir anlamın peşinden gitmek gibi...

Ve ben her öğrencide bir tohum görüyorum. Sabırla, sevgiyle büyütülmeyi bekleyen... İşte İmam-Hatip ruhu tam da burada başlıyor; bilgidен öteye geçip, insanı insan yapan o derinlikte... •

Şerife Karayılan – Akif İnan Fen ve Teknoloji Anadolu İmam-Hatip Ortaokulu Türkçe Öğretmeni

İMAM HATİP'TE ÖĞRENCİ OLMAK

Sabah okulun bahçesine geldiğim zaman besmelemi çekip Skapıdan girerim. Artık dünyayı değiştirmeye çok daha yakınım.

Çalan ilk zil beni sadece derse değil inandıklarım ve geleceğime çağırıyor. Her derste yeni şeyler öğrenmek beni yarınlarıma dair heyecanlandırır.

Teneffüslerde oyun oynarken çocuk olduğumu hatırlarım. Namaz teneffüsü geldiğinde, en ön safı kapmak için yarış başlar âdeta... Herkes ön safta olmak için merdivenleri uçarak çıkar. Kazananın -yani en ön safta olanın- keyfine diyecek yoktur. Cemaatle Allah'ın huzuruna durduğum an yeniden doğmuş gibi olurum. Kalan dersler çita hızında geçer. En sonunda arkamda bıraktığım güne bakarım ve "Bu kadar kısa zamana bu kadar şeyi nasıl sığdırdım?" diye düşünürüm.

Ertesi gün ilim kapılarının benim için sonuna kadar açılacağını bilmek beni daha da heyecanlandırır. Bu durum, benim, geleceğin mimarı olduğumu anlatır bana...

Peygamberimizin yaktığı ateşi harlamak biz İmam-Hatiplilerin elindedir. Ve ben İmam-Hatipli olduğum için değerli olduğumu hissederim.

Tüm bu yaşadıklarımla dünyayı değiştirebileceğim hayaliyle yatağıma uzanırken, geleceğe artık daha yakınım... •

Ahmet Yusuf Demiral / Akif İnan Fen ve Teknoloji Anadolu İmam-Hatip Ortaokulu - 5/B

Bisiklet

● **Sele:** Bisikletin oturlan kısmı, **koltuk**.

(**Koltuk**, rahat bir oturma yerinin ismi olsa da aynı zamanda makam anlamına da geliyor. Yani bir işin idarecisi olmak. İçinde çokça sorumluluk olan bu koltuk, okuldan gelince kendimizi attığımız koltuklara benzer mi?)

● **Tekerlek:** Bir merkez çevresinde **dönerek ilerlemeyi** sağlayan düzenek. (Gezeganimiz Dünya gibi. Hem kendi çevresinde hem yolda... **İlerlemeye devam etmek için sürekli hareket hâlinde olmak**.)

● **Elcik:** Bisikleti kullanan sürücünün tuttuğu yumuşak kısımlar. Ellerin kaymasını önleyecek şekilde tasarlanır.

● **Dayanak:** Bisikletin kullanılmadığı zamanlarda **dayanarak** dik durmasını sağlayan düzenek. (**Dayanarak**, tıpkı bir dost gibi. Bazen "canım arkadaşım" bazen "kanka" dediğimiz, dayanınca düşmeyeceğimizi bildiğimiz kişi...)

● **Fren:** Bisikleti yavaşlatan veya durduran, zincirin hangi halkada duracağını belirleyen düzenek.

● **Gidon:** Bisikletin direksiyonu. **Gidilecek yönü** ayarlamak için kullanılır. (**Gidilecek yönü seçmek Allah'ın bize verdiği iradeyle olur. Yani karar verme gücümüzle. Gidonu iyi bir insan olarak yaşamaya, hayalinizdeki liseyi kazanmaya, bu sene 50 kitap okuyup bitirmeye çevirebilirsiniz.**)

● **Pedal:** Ayakların itip çevirerek **güç** verdiği düzenek. (**Güç**, hareketi sağlayan şeydir. Bazen gücün kaynağı biz oluruz bazen ailemiz, bazen arkadaşımız, bazen de kalbimizde büyüttüğümüz hayalimiz...)

● **Çamurluk:** Tekerleklerin **üzerini örten**, su, çamur, toz gibi şeylerden hem sürücüyü hem de bisikleti koruyan parça. Tekerleğin şemsiyesi. (**Üzerini örtmek** bazen korumak bazen de gizlemek içindir. Gizlenen bir haksızlıkta bir süre sonra gizlemek için açılan şemsiyeden sular damlamaya başlar.)

● **Jant:** Tekerlekte lastiğin takıldığı çember şeklindeki kısım.

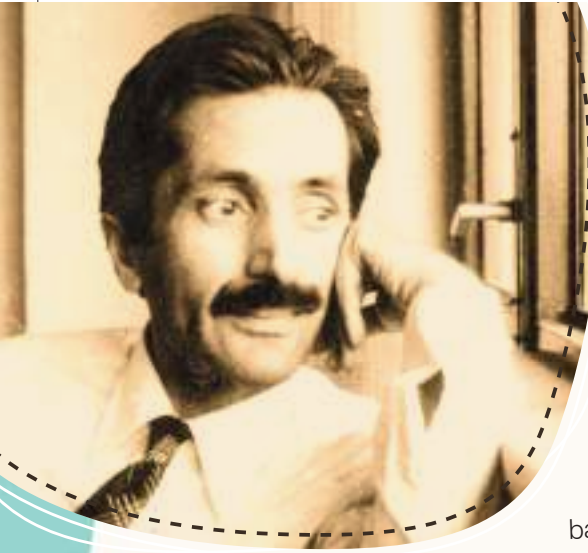
● **Jant teli:** Janti, tekerleğin merkezine bağlayan **teller**. (*İncecik görünen bu teller el ele verip parçaları birleştirir. Tekerleği oluşturur. Tellere benzeyen şişler de ilmekleri birleştirir ve el ele vermiş iplikleri kıyafete dönüştürür.*)

● **Zincir:** Pedaldaki **güçle** tekerlekleri hareket ettiren uzun parça. (**Güç**, her zaman hareket etmek için yeterli olmaz. Onu paylaştırıp harekete geçmek için yüreklendirmek gerekir. Sınavdan önce çok çalışsa da telaşlı olan kalp ve zihin gibi. Siz pedala basınca ikisi arasındaki uyumlu dönüş, tam hedefe ulaştırır.)

● **Gidon boğazı ve sepet:** Gidonu, bisiklete bağlayan parça. Aynı zamanda bisiklete **sepet** takılmak istenirse bu kısma takılıyor. (**Sepet** bazen birkaç elma, bazen bir kitap, bazen de çok gizli bir günlük taşıyabiliyor.)

● **Kadro:** Bisikletin gövdesi. Genelde birbiriyle bağlantılı iki **üçgen**den oluşur. (**Üçgen**, bir geometrik şekil fakat ilk aklımıza gelen genelde kırmızı bir çatı olur. Çatı; üzerini kapatır, toplar, güvenli hissettirir. Aile gibi.)

● **Zil: İşaret** vermek için ses çıkarmaya yarayan alet. (**İşaret**, bir şeyi anlatmaya yarayan izdir. Zil gibi geldiğini, geçtiğini, yaklaştığını haber verebilir. Veya bir his olarak kalbe dolabilir. O zaman da "yap", "yapma", "doğru" veya "yapmak istediğin doğru değil" diyen bir yol gösterici olur.)

SERÇEKUŞ

Ufak tefek bir kız çocuğu oluşumdan mıdır bilmem, kendime en yakın gördüğüm kuştı serçe. Kış günlerinde bir parça ekmek bırakırdım onlar için camin önüne. Minicik bedenlerinden nasıl çıktığını bir türlü anlayamadığım güçlü civıltılarıyla sabahın erken vakitlerinde başlarıydı ötmeye... **Kuşların Dili** işte.

Carlı günlerde ahşap evimizin balkonundaki yuvalarından düşüverirlerdi bazen. Avcumuzda nefesimizle ısıtıp geri uçurduklarımız da olurdu. **Yaşamak** böyle bir şeydi sonuçta. Yumurtasından çıkarken ya da ilk uçuşa hazırlığında, başlarına talhsiz olaylar gelenlerle de ilgilenirdik. Yaz ikindilerinin daldan dala süzölen eşşiz korosuna katıldıklarını görene dek serçelerle ilgili endişelerimiz bitmezdi. İyi olmaları bir **Gölücük** sebebiydi.

Sonra büyüdüm ve başka kuşlar girdi hayatıma. Martılar başroldeydi artık, üniversite okumak için geldiğim İstanbul'da... Arkadaşarımla yaşadığım, Hırka-i Şerif'teki evimizin bahçe kapısında yaralı hâlde bulmuştuk bir tanesini. Ellerim büyüse de avucuma sığmayacak kadar iriydi martı. Yaralı kanadına rağmen kendini savunmak için kullandığı gagası sert ve keskindi.

Bir koronun üyesi olmaktan ziyade opera solistleri gibidir martılar. Sürü hâlinde uçmadıkları gibi bir ikisi dışında pek yan yana da durmazlar. Hele ortada sevdikleri bir yiyecek varsa, başkasının gözünün yaşına bakmazlar. En hızlı ve güçlü olan, doyana kadar yer. Seri hareketlerle sanki **Motorlukuş** gibi. Diğerleri ondan geri kalacak bir kırıntıyı bekler.

İnsanın yaşadığı evler, semtler, şehirler değıştikçe hem manzarası hem de o manzarada kanat çırpın kuşlar değışir. Bizler, belli bir çerçeveyle sınırlanmış görme açımızdan bakarken onlara, kuşlar birden yükselip kendilerinden milyonlarca kez büyük olan şeyleri bile, çok yukarılardan bir nokta gibi görebilir. **Yürekdede ile Padişah** sarayını, **Küçük Şehzade** bahçelerini... Bunun için belki de insan, **Zengin Hayaller Peşinde** hep kuşlara özenir.

İnsan, gittikçe daralan dünyasındaki mutsuzluğundan bir kuş gibi hür olma hayaliyle sıyrılmak ister. Fakat kuşları böyle uçuran şeyin kanatlarından ziyade, tatlı uykuyu bırakıp erkenden açılan gözleri olduğunu pek az insan bilir.

Kuşlar ve masallar...

Kanatları birbirlerine değerek uçarlar.

Masallar, bilmenin en tatlı vasıtalarından biridir.

Masalda, minicik bir serçe insana hayatı boyunca arayıp bulamayacağı sırları fısıldayabilir: "Bak!" der. "Hep aradığın şeyi bırakıyorum kalbine."

Bir de o masalları yazan, kuşlarla kelimeleri el ele tutuşturan yazarlar vardır: Cahit Zarifoğlu gibi. O, kalbinde hassas bir kuş taşıyan yazarlardan biridir.

Kendi dilinden konuşanlar işitsin ve anlasın diye "Serçekuş" adlı eserinde, kalbini okuyucunun önüne seriverir.

"Güzelliği görmek her zaman mümkün değil. Bakmasını bilmek gerek. Acılara, hastalığa ve yorgunluğa rağmen bakılabilir." der ve ekler, "Güzellik, uykuyu bırakıp bakınca görülebilir."

O uyku nedir ve ondan nasıl uyanılır bilmek ister misin?

Şimdi söyle bana, gökyüzündekilerden hangisine benzerdi bir kuş olsa kalbin?

Meraklısına not:

Cahit Zarifoğlu, pek çok çocuk kitabı olan bir şair ve yazar. Serçekuş, onun en çok bilinen kitaplarından biri. İlk kez 1983 yılında yayımlanan kitap, yaklaşık elli baskı yaptı. Bir serçeyle avcının karşılaşmasıyla başlayan olaylar, sürükleyici bir serüvene dönüşüyor. 96 sayfalık kısa bir kitap olsa da unutulmazlar arasına hemen yerleşiyor. Metin içinde belirginleştirilmiş isimler de onun diğer eserlerinden...

Savaş

Savaşmayın artık.
Acımasın gönüller.
Varsın insanlar, hayatın tadına,
Artık savaşmayın, barut kokuyor her yer.
Şahidim ki dünyada yok barıştan daha güzeli.

Barış

Baygın yatıyor insanlar,
Acı içinde herkes.
Rekabetle değil, barış içinde yaşayın.
Isıtın gönülleri.
Şahidim ki dünyada yok barıştan daha güzeli.

*Akif İnan Fen ve Teknoloji
Anadolu İmam-Hatip
Ortaokulu - 5/C

TARİH YAZAN SIVRISİNEKLER

Bütün ahmaklar kibirli değildir ama bütün kibirli ahmaklar ahmaktır. Çünkü hadlerini bilmelerine engel olan öz güvenleri yüzünden, mutlaka ahmakça işlere bulaşır... Nemrud'u bilir misiniz? O bir kraldı. Fakat bununla yetinmeyip, sadece gerçekten kibirli ve gerçekten ahmak birinin yapacağı bir şey yaptı, tanrı olmaya karar verdi. Oysa o da herkes gibi akşam yemeğini fazla kaçırdığında sindirim problemleri yaşıyordu... Nuh Peygamber'den (a.s.) çok çok uzun seneler sonra Babil'de yaşayan Keldâniler, yıldızlara ve tahtadan, taştan yonttukları türlü acayip putlara ve kendisini tanrı ilan eden kralları Nemrud'a tapan bir kavimdi. Allah; onları ikaz etmesi için aralarından birini, İbrahim'i (a.s.), peygamber olarak görevlendirdi. Pek az kimse İbrahim Peygamber'in (a.s.) sözlerine kulak verdi. Onun haberini alan Nemrud ise öfke ile, "Getirin huzuruma İbrahim'i!" diye emretti. Bu, Peygamber (a.s.) için büyük bir fırsattı çünkü Nemrud'la yüz yüze konuşmak

ve onu ikaz etmek istiyordu. Nihayet buluşma gerçekleşti. İbrahim Peygamber (a.s.), Allah hakkında kendisi ile tartışmaya kalkan Nemrud'a, "Benim Rabb'im diriltir ve öldürendir!" dedi. Nemrud güldü, daha doğrusu sırttı. "Ben de diriltir ve öldürürüm!" dedi ve zindandan iki mahkûm getirtti. Birini affedip saldı, diğerini ise oracıkta idam ettirdi. Nemrud'un sadece kibirli değil, bu yaptığının birine hayat vermek ve birinden de hayatı almak olduğunu zannedecek kadar da ahmak olduğu ortaya çıkınca Peygamber (a.s.), ona başka bir misal verdi: "Allah, güneşi doğudan getirir, sen de batıdan getir!" Nemrud dondu kaldı. Daha bir şey söyleyemedi. Öfkeden kıpkırmızı kesildi... Aslında birine hayat vermek yahut hayatını almak, güneşi doğurup batırmaktan daha basit bir şey değildi ama Nemrud'un kibirden kalınlaşmış kafasının almayacağı kadar ince bir mucize idi. Öyleyse onun bile anlayacağı bir misal vermek gerekiyordu. Sonrasında

neler olduğunu duymuşsunuzdur. Nemrud, büyük bir ateş yaktırır ve İbrahim Peygamber'i (a.s.) içine attırır. Ancak ateş İbrahim Peygamber'i (a.s.) yak(a)maz. Çünkü Allah ona **"Ey ateş, İbrahim'e serinlik ve esenlik ol!"** diye emretmiştir. Nihayet İbrahim Peygamber (a.s.) ve ona inanan bir avuç inanmış kimse şehirden ayrılır. Onların gitmesi ile birlikte şehre bulutlar gibi sivrisinekler çöker. İşte bu minicik sivrisineklerden biri Nemrud'un burnundan içeriye girer ve artık beraberinde nasıl bir parazit taşıyorsa onun beynini âdetâ çürütür. Nemrud, o kibirli ahmak, sadece kafasına yumruklarla vurduğunda bir miktar dinen şiddetli bir baş ağrısı çekmeye başlar. Ağrı giderek şiddetlenir ve Nemrud kölelerinden kafasına tokmaklarla vurmalarını emreder. Vurdukça vurur hizmetkârlar. Onlar vurdukça, **"Daha hızlı! Daha hızlı!"** diye bağıır Nemrud. Nihayet kölelerden biri, bu işten sıkıldığı için, **"Al sana daha hızlı!"** diyerek, kafasını patlatan o son darbeyi indirmesi ile

kısa bir süre önce kendisinin tanrı olduğunu iddia eden Nemrud, zalim, kibirli ve ahmaklar için bir ibret vesikası olarak oracıkta ölür... Bu sivrisineklerin altına imza attıkları ilk ibret vesikası da değildir. Tarihin tozlu sayfaları, benzer hikâyelerle doludur...

General Anofel

"Sivrisinek / Ölümcül Bir Yırtıcının İnsanlık Tarihi" kitabının yazarı Timothy C. Winegard, ona **"General Anofel"** diye hitap eder! Anofel, bir sivrisinek türüdür. Onu bütün o öteki sivrisinek türlerinden daha meşhur hâle getiren sıtma hastalığını yayan sivrisinek türü olmasıdır. Tarih boyunca kaç savaş dâhisi komutana boyun eğdirdiği, kaç dev orduyu dağıtıp darmaduman ettiği düşünüldüğünde, general rütbesini fazlası ile hak ettiği görülür... Pers orduları Atina kapılarına kadar dayandıklarında onları 300 Spartalı'dan önce şapşala çeviren bataklıklardaki sivrisinek müfrezeleriydi... Büyük İskender'i ne-redeyse o günkü şartlarda bilinen dünyanın

tapusunu ele geçirecekken, ordusu ile beraber İndus Vadileri'nde kısıtıp tokatlayan da yine sivrisineklerdi. İskender ve askerleri, fil ordularını yenmiş ama sivrisineklerle baş edememişlerdi.

Üstelik İskender'i önce kebaba çeviren, sonra da, Babil'de henüz otuz iki yaşında, hem komutanlıktan hem de imparatorluktan emekli eden de, günlerce süren ateşli bir hastalık nihayetinde öldüğü göz önüne alınırsa, büyük ihtimalle yine bir sivrisinekti.

Binlerce askerden oluşan ordusu ve otuz yedi savaşçı fili ile birlikte, *"Ya bir yol bulacaksın ya bir yol açacaksın!"* diyerek, Alp Dağları'nı aşmış Roma'nın kapılarına dayanmış büyük savaş dâhisi Hannibal, şehrin etrafını saran bataklıklarda hiç beklemediği bir düşmanla karşılaşınca ne yapacağını bilemez hâle geldi. Bataklığın daimî sakinleri sivrisinekler, Hannibal'ı ve ordusunu pek fena hırpaladılar. Bu bataklıklardaki sivrisinekler, Roma'yı pek çok kez farklı istilacıların elinden kıl payı kurtardıysa da, Roma İmparatorluğu-

nun yükselişinde olduğu kadar, çöküşünde de payları vardı. Roma lejyonları, kimse- den çekmediler sivrisineklerden çektikleri kadar... General Anofel'in elinden ne Avrupa'yı hallaç pamuğu gibi katıp karıştıran Atilla kurtulabilirdi ne de her biri birer inci tanesi gibi parıldayan İslam şehirlerini yakıp yıkan istilacı Moğol askerleri... Haçlı orduları Kudüs önlerinde büyük kumandan Selahâddin Eyyûbî'den yediği sopa kadarını sivrisineklerden yedi. Bölge halkları sivrisineklerin taşıdığı hastalıklara bir miktar bağışıklık kazanmıştı ancak Haçlı istilacılar, sıtmanın ateşi ile kavrulmaktan kurtaramadılar kendilerini... Tarihin arabalarını atlar çeker derler. Bana göre atlar değil sivrisinekler çekiyor tarihin arabalarını... Dünya tarihini ister savaşlarla, ister göçlerle, ister coğrafi keşiflerle anlatın, konu mutlaka bir şekilde sivrisineklere gelecektir çünkü. Sivrisineklerin o sinir bozucu vızıltısı, âdemoğlu veryüzünde kendi şarkısını söylemeye başlamadan önce de duyuluyordu. Sonra da duyulmaya devam etti. Kılıç şakırtılarının arasında savaş meydanlarında, at kişnemelerinin, tahta tekerlek gıcırdamala-

rının yanı başında göç yollarında, mamureler inşa ederken, kıtaları yaran kanallar açarken, kazma kürek çalışan insanların yorgun nefeslerinin buğusunda, bilinmez ülkeleri keşfe çıkmış gemilerin karanlık loş mahzenlerinde hep onlar vardı. İnsanoğlu, yeryüzünün pek pek az kısmı hariç sivrisineksiz tek bir adım bile atamadı... Allah, insanların zayıf ve cılızlara yapıştırdıkları bir sıfat olacak kadar gözlerinde küçümsedikleri sivrisineklerin eliyle tarihin atlarını koşturdu, arabalarını onlara çekti. Sivrisineklerin yeryüzünün ekosistemi içinde elbette bilinen ya da henüz tam olarak bilinmeyen faydaları ve yerleri mutlakta vardır. Larvalarını balıklar, kurbağalar, anfibiler, kuşlar yer, kim bilir belki de sinekler ve sivrisinekler pek çok canlı için buğday, pirinç, mısır taneleri gibi hububat cinsinden bir besindir... Milyarlarca milyarlarca ölü sinek, kim bilir belki de organik bir gübre olarak toprağı zenginleştirir... Yol açtıkları büyük salgınlar o kadar gözümüzü yıldırılmış ki, onların boşu boşuna yaratılmadığını, elbette faydaları olduğunu görüp düşünemez hâle gelmişiz... Ama hepsi bir tarafa, Allah'ın bu minicik cılız

zayıf narin fakat fillerden, zürafalardan, renkli bezekli kuşlardan, o karizmatik kaplanlardan hatta gezegenin en iri canlıları olan mavi balingalardan bile, önlerine geçemese bile geri kalmayacak derecede muhteşem yaratılışları ile insanlara, haddini bildirmek gibi önemli bir görevleri olsa gerek. Gözünü Mars'a dikecek kadar teknolojik buluşlarla gözleri kamaşmış ve başkaca canlılara saygısını yitirip sanki gezegenin tek hâkimi ve yegâne sahibiymiş gibi dolaşan insanoğluna haddini bildirmek, evet! O sinir bozucu vızıltıları ile gözümüzün önünden bir an bile ayrılmayan bu kanatlı mucizelere kulak vermeli ve üzerlerinde taşıdıkları eşsiz, benzersiz, akılalmaz incelikli sanatları hiç değilse arada bir düşünüp, **“Ey insanlar! Size bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin Allah'tan başka dua ettiklerinizin hepsi toplansa bir sineği yaratamazlar...”** âyetinin bu capcanlı tefsirinden ders çıkarmalı değil miyiz sizce? Düşünmeli değil miyiz? Yoksa şairin dediği gibi, kimsenin durup böyle ince şeyleri düşünmeye vakti yok mu gerçekten... Karasinekler gibi ince şeyleri... Sivrisinekler gibi ince şeyleri... •

KUM SAATI ve GÜNEŞ SAATİNDE İMAM-HATİP OKULLARI KİMDİR?

Kum saatinde İmam-Hatip Okulları dıştaki cam gibidir. Kumları bir hizada tutar.

(Ömer Faruk Dinçer, 7/B, Halit Evin AİHO)

Güneş saatinde İmam-Hatip Okulları, saatin çalışmasını sağlayan güneştir.

(Ömer Faruk Dinçer, 7/B, Halit Evin AİHO)

Kum saatinde İmam-Hatip Okulları kum saatinin içindeki biricik kum tanesidir.

(Yavuz Selim Çetin, 6/C, Halit Evin AİHO)

Kum saatinde İmam-Hatip Okulları, kum saatinde dinlenen, kum saatinde ise çalışandır.

(Eymen Barış, 5/A, Akif İnan Fen ve Teknoloji AİHO)

Güneş saatinde İHO zamanı doğru gösteren çubuktur.

(Musab Duman, 7/D, Halit Evin AİHO)

Güneş saatinde İmam-Hatip Okulları güneşle gölgeyi buluşturan taştır.

(Eymen Ergene, 6/C, Halit Evin AİHO)

Güneş saatinde İslam âlemlerinden biridir.

(Muhammed Zahid Akbulut, 5/B, Akif İnan Fen ve Teknoloji AİHO)

Kum saatinde İmam-Hatip Okulları saatin içindeki rengârenk kumdur. Her tanesi değerlidir.

(Musab Duman, 7/D, Halit Evin AİHO)

Birinde kum, birinde güneş ama aslında zamanın kendisidir.

(Mehmet Musab Mert, 7/A, Serdivan AİHO)

KARPUZ

PUSULAMIZ
FİLİSTİN

 TÜRKİYE KATILIM SİGORTA

SAĞLIĞIM GÜVENCEDE TAMAMLAYICI SAĞLIK SİGORTASI

Türkiye Katılım Sigorta'nın faizsiz ve dayanışma esasına dayalı Tamamlayıcı Sağlık Sigortası ile tedavi süreçlerinizi güvence altına alın. Kendi ihtiyaçlarınıza uygun teminatlar ve ek hizmetler seçebilir, size özel esnek ve özelleştirilmiş hizmetlerden yararlanabilirsiniz.

Detaylı bilgi için
QR kodunu okutunuz.

Müşteri İletişim Merkezi

0850 260 10 23

www.turkiyekatilimsigorta.com.tr

ÖNEMLİ MESELELER!

Şiir Yazma Rotası:

► Sevgi Ayaz

1

SAKİN BİR KÖŞE BUL:

Gürültüsüz bir yer seç ve ne hakkında yazacağını düşün. Konuyu belirle ruhunun kapılarını aç.

2

ODAKLAN:

Şiir yazmak biraz his işidir. Ne hissediyorsun, ne görüyorsun, ne duyuyorsun? Düşün bunları ve yazacağın konuyla ilgili kelimeler topla.

3

KELİME HAVUZU KUR:

Kelimeleri topladın mı? Şimdi sıra şiire başlamakta! Güzel bir cümle ya da ilginç bir soruyla başla. Duygularını ve hayal gücünü kullanmayı unutma, çünkü hissetmezsen yazamazsın!

4

İLHAMI BEKLE:

İlk satırı bulmak zor olabilir, dert etme. Biraz bekle, düşün, hisset. İlham dediğin şey bazen naz yapar ama gelir merak etme!

5

KAFİYE AVCISI OL:

Şiirinin sonlarında kelimelerin hem anlamlı hem de kulağa hoş gelmesi için güzel kafiyeler bulmaya çalış. Kafiyesiz şiir, tuzsuz çorbaya benzer!

KENDİNİ DİNLE:

Şiir bitti sanıyorsan yanılıyorsun! Şiiri sesli oku, kulağı rahatsız eden yerleri düzelt. Şiirinin anlamı ve duyguyu iyi aktarıp aktarmadığını kontrol et. Küçük dokunuşlarla şiiri havasına kavuştur.

6

7

USTALARA SOR, FİKİR AL:

Yazdığın şiiri şiirden anlayan birine okut. Fikirlerini al, önerilere kulak ver. Son rötuşları yap ve işte şiirin hazır!

DİNAMO

TERS KÖŞE
HİKÂYELER

İyi hatırlıyorum, doğum gününden bir gün sonraydı. Gece her zamanki gibi kitap okuyarak uykuya dalmıştım. Her şey o gecenin sabahında başladı işte.

Gözlerimi açtığımda afalladım. Dışarıdan günün başladığını bildiren araba sesleri, korna bağır-tıları geliyordu. Ama birdenbire dehşete kapıldım.

Evet, dehşet içindeydim, çünkü zifir gibi bir karanlığa boğulmuştu etrafım ve neresi olduğunu bilmediğim bir yerdeydim. Benim odam olamazdı, zira bizim eve araba gürültüleri gelmezdi. Öyleyse neresiydi burası? Kim getirmişti, ne zaman getirmişti, hiçbir şey hatırlamıyordum. Burası ne kadar geniş, duvarlar nerede, içeride ne tür eşyalar var; kesici, delici bir şeyler var mı; bu karanlıkta karşıma ne çıkacak, elime aldığım şey ne olacak... Hiçbir şey bilmiyordum.

Peki ya içimin yanıp kavrulmasına ne demeliydim? Dilim damağıma yapışmış, ağzımda yutacak tükürük bile kalmamıştı. Susuzluktan ölecek gibiydim.

Bu yetmiyormuş gibi, açlıktan da kıvranıyordum. Afrika'da günlerce yiyecek bulamayan, bir deri bir kemik zavallı insanlardan biri de ben olmuşum sanki.

Bitti mi? Nerede?.. Kirden, terden öyle bir hâl-deydim ki, kaşınmaktan derilerim soyulacaktı neredeyse. Sanki aylardır banyo yapmamıştım.

Tam bir şaşkınlık içinde, olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyor, rüya gördüğümü ya da birisinin bana kamera şakası filan yaptığını düşünmeye çalışıyordum. Hep yapıldığı gibi, kendime bir çimdik attım. Canım yandı. Hayır, rüyada değil-dim demek ki. Öyleyse birileri oyun oynuyordu

mutlaka. Ama susuzluk, açlık, bunların sebep olduğu bitkinlik... Dayanılır gibi değildi. Nasıl bir oyundu bu böyle ve bir gecede bende böyle bir açlık ve susuzluk duygusu uyandırmayı nasıl başarmış olabilirlerdi ki? Yoksa kaçırılmış, günlerce aç susuz uyutulmuş muydum? Olabilir miydi? Peki ama kim? Benim gibi kendi hâlinde evden okula okuldan eve gelip giden zararsız bir zavallı çocuğu kim niye kaçırsındı ki? Allah'ım! Nasıl bir işin içindeydim ben böyle? Çaresizlik, endişe, korku, şaşkınlık, bitkinlik... Hepsi birden hücum ettiler üzerime ve ben ağlamaya başladım. Ağladım, ağladım...

Hiçkırıklarım dinmeye başladığında bir parça rahatlamış olduğumu hissettim. O rahatlamayla birlikte, birden, bu durumdan kurtulabileceğim ihtimali belirdi zihnimde. Ama nasıl? Nasıl yapabiliydim bunu? Her şeyden önce, mümkün müydü bakalım?

Düşünmeye, akıl yürütmeye başladım. İlk önce bu karanlığın bir çaresine bakmak gerekiyordu.

Öyle ya, etrafımda neler olduğunu, nerede olduğumu bilirimsem, ne yapacağım konusunda daha net kararlar verebilirdim. İşe bundan başlamalıydım, evet. Önce karanlıktan kurtulmalıydım!

Büyük bir ümitte, elimi ileri uzatıp yürümeye başladım. Boşluk... Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir boşluk... Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Sağa döndüm, sola döndüm, yoktu işte, bir duvar yoktu! Korkum, kızgınlığa dönüşmeye başlamıştı. Ümitsizlik içinde, hırsıyla koşmaya başlamıştım ki, bir duvara çarpmamla yere yıkılmam bir oldu. Sersemledim ama gülmeye başladım.

Bulmuştum, bir duvar bulmuştum sonunda! Hemen kalkıp elimi geniş daireler çizerek duvarın üzerinde dolaştırmaya başladım. Epey uğraştım. Ama değdi. Elim sonunda bir elektrik düşmesine değdi! Büyük bir heyecanla, hemen bastım düşmeye... Heyhat! Değişen bir şey olmadı. Yukarı tarafa dokundum, aşağı tarafa dokundum... Yok, yok, yok! Olmuyordu işte. Acaba bu düşme değil miydi aradığım? Tekrar duvarı araştırmaya başladım. Bir ara elime sert, metal olduğu belli bir şey dokundu. Yokladım. Bu bir musluktu. Sevinç içinde musluğu açmak için kafasını çevirmeye başladım. Ne yazık ki buradan da tıs sesi bile çıkmadı. Susuzluktan kavrularak, dilim dışarıda, aramaya devam etmekten başka çarem yoktu.

Duvar boyunca biraz daha ilerledim. Ama bu duvarın biteceği yoktu. Hep böyle uzanıyor olmalıydı. İçime bir ümitsizlik çörekledi. Yere çöküp başımı ellerimin arasına aldım.

Işığın düşünmeye başladım. Gün içinde hiç farkına varmadığım, geceleri ise elektrik düşmesine dokunur dokunmaz ortaya çıkmak zorunda olduğun

nu düşündüğüm "ışığı". Işıksız bir hayat... Işıksız bir dünya... Görmeyenler gibi bile değildim. Çünkü biliyordum ki onlar, dışarıda ışık olduğunda, az da olsa ışığı fark edebiliyorlardı. Benim durumum bambaşka bir şeydi. Bambaşka...

Hayatımda ilk defa ışığın benim için ne kadar önemli olduğunu fark ediyordum. Hani neredeyse, ışık dolu gün ve geceleri büyük bir özlemle hatırladım. Hatta aklımdan bir an acayip bir düşünce geçti: Keşke, diye düşündüm, geceleri bir odadan çıkarken kapatmayı aklıma bile getirmediğim lambaların ışıklarını vücudumun bir yerinde biriktirmek mümkün olsaydı da şimdi tam da böyle bir anda kullanabilseydim. Hayal kurmak parayla değildi ya.

Ama ne olduysa tam da aklımdan bu düşünce geçerken oldu işte. Birden, odanın içi hafifçe aydınlandı. Işık nereden geldi, nasıl geldi bilmiyorum. Sevinç içinde ayağa kalktım, "Allah'ım sana binlerce şükürler olsun!" sözleri döküldü ağızımdan. Fakat... Acayip... Işık biraz daha artmasın mı? Bu kez, biraz daha yüksek bir sesle, "Allah'ım sana binlerce şükürler olsun!" dedim. Evet! Işık biraz daha artmıştı işte! Sanki, sanki şey gibiydi, nasıl desem... Hani bisiklet tekerleklerinin yanında tekerlek döndükçe elektrik üreten bir dinamo bulunur ya, işte onun gibi. Ne alakası var, diyeceksiniz? Şöyle ki: Zihnime psikolojik bir dinamo takılmış gibi hissettim. Ben ışığın değerini fark edince (tıpkı tekerleğin dönmeye başlaması gibi) içimdeki dinamo da harekete geçip ışık üretmeye başlamış, ışıktan dolayı şükredince (tıpkı tekerlek hızlanınca, dinamonun daha çok elektrik üretmesi gibi) ışık daha da artmaya başlamıştı. Bunu test etmek için, oturup ışığın aslında o kadar da önemli olmadığını, pekâlâ geceleri açık bırakılacak, zaten bulunması da zorunlu bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Ne oldu dersiniz? Evet! Ortalık birden zifiri karanlığa gömüldü. Tekrar gelmez diye korkmadım değil hani. Ama ışıkla ilgili olumlu şeyler düşününce ortalık tekrar aydınlandı. Formülü keşfetmişim! Bu defa, aynı formülün diğer durumlar için de geçerli olabileceği geldi aklıma.

Vakit geçirmeden musluğun yanına gittim. Suyun hayatımdaki önemini, o zamana kadar bunu yeterince fark etmemiş olduğumu düşünmeye başla-

dim. Ve... evet, su akmaya başlamıştı işte. İncecik, bir iplik gibi akıyordu ama **“akıyordu”**. Hemen elimi altına tutup içmeye başladım. İçtim, içtim... Ama kendimi tutmayı da unutmadım. Hasta olmak istemiyordum çünkü.

Sırada açlığım vardı. Mutlaka o da aynı yöntemle ilgiliydi. Beğenmediğim için annemi üzdüğüm yemekler geldi aklıma. O yemekleri ne kadar da özlemiştim şimdi. Başka hiçbir şey olmasa bile, bir dilim ekmeğe razıydım. Bunları gerçekten de düşünürken, odanın bir yerinde bir dilim ekmeğe ilişti gözüm. Koşa koşa vardım oraya. Ekmeğe dilimini sildim süpürdüm hemen. **“Oh, çok şükür Allah’ım!”** dememle birlikte gözüm odanın bir başka köşesindeki birkaç dilim ekmeğe ve yanında bir tabak içinde duran **“bezelye”**ye ilişti. Bezelye benim hiç sevmediğim, asla yemediğim bir yemektir. Ama görmeliydiniz beni. Bezelyeye doğru, annesinin kucağına atılan bir çocuk gibi hamle yaptım. Sıcaktı yemek. Şaşırdım. Ama hemen yumuldum.

Bir parça kendime gelmişim. Doğruca musluğun yanına gidip **“suyun ne kadar önemli olduğunu”** geçirdim yine aklımdan. Su akmaya başlamıştı. Üstümdeki gömleği ve atleti çıkarıp elime aldığım

suyla kendimi o lavaboda temizlemeye başladım. Uzun çabalar sonunda, nihayet ferahlamıştım. Kurumayı bekleyip giyindim.

Loş ışıkta odaya baktım. Burası elipsi andıran kocaman bir odaydı. Kapısını aradı gözlerim. Bütün duvarlara baktım. Ama... Kapı... Kapısı yoktu bu odanın! Tavan simsiyahtı, duvarlar ise koyu kırmızı. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Nasıl yani? Ben bu kapısız yerde mi yaşayacaktım? Kim koymuştu beni buraya? Niçin yapmıştı bunu? Kime bir kötülüğüm dokunmuştu ki? Hiç kimseye! Adım gibi emindim bundan. Büyük bir kızgınlıkla kalkıp duvarları dövmeye, tekmelemeye, başladım.

Fakat odanın yavaş yavaş karardığını fark edince, vazgeçtim. Demek ki, yapmam gereken doğru şey kızmak da değildi. Bu kez içimi büyük bir pişmanlık kapladı. Yere uzandım. Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Bu durum yaptıklarımın bir karşılığı gibiydi sanki. Kendim etmiş kendim bulmuştum. Keşke, keşke, keşke ışığın, suyun, yiyeceklerin, aslında hayatın tümünün değerini zamanında anlamış olsaydım. Fakat bitkinlik, çaresizlik, pişmanlık bir araya gelince, gözlerim daha fazla dayanamadı. Uykuya yenik düşüyordum. Sonunda deliksiz bir uykuya dalmışım.

Kalktığımda, evet, tahmin edebileceğiniz gibi, kendi odamdaydım. Güneş henüz doğmamıştı ve akşam ben kitap okuyarak uyuduğum için açık kalmış olan lamba hâlâ yanıyordu. Yatağımdan fırlamamla lambayı kapamam bir oldu. Doğruca banyoya koştum. Elimini musluğun altına garip bir korkuyla tuttum. Çok şükür, su akıyordu. Müthiş bir rüya, daha doğrusu bir kâbus gördüğümü anlamıştım. Benzer bir kâbusu kaç kişi görür bilmem ama bana yetti de arttı bile. Artık hayatımda hiçbir şeyi israf etmemek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü gülerek de olsa hep şunu düşünüyorum: **Ya ihtiyaçlarımızı temin edebilmemiz için, rüyadaki gibi bir psikolojik dinamo olsaydı içimizde? •**

► Eslem Candan

“
OKUMAK“
Edebî Okuma

- 1- Okumak, kalbe dokunan bir şiidir.
- 2- Okumak, romanla başka hayatları keşfetmektir.
- 3- Okumak, edep ilim yolculuğudur.

“
Tarihî Okuma

- 1- Okumak, kelimelerle kendimizi fethetmektir.
- 2- Okumak, bir zaferdir.
- 3- Okumak, tarihi gerçekleriyle bilmektir.

“
Coğrafi Okuma

- 1- Okumak, kıtalar arasındaki kültür farkını görebilmektir.
- 2- Okumak, dünyayı yeniden keşfetmektir.
- 3- Okumak, mevsimleri aynı anda hissedebilmektir.

“
Dini Okuma

- 1- Okumak, imanla bir bütünlük hâindedir.
- 2- Oku, Kur'ân'ın ilk emridir.
- 3- Okumak, kalbinle ve ruhunla İslâm'a teslim olmaktır.

“
Sinematik Okuma

- 1- Okumak, sahte ve gerçekçi rollerin metin hâlidir.
- 2- Okumak, kameranın göremeyeceği açıları görmektir.
- 3- Okumak, sahenin arka yüzünü bilmektir.

“
Resimli Okuma

- 1- Okumak, çizime renk katmaktır.
- 2- Okumak, renkleri karıştırıp yeni renk oluşturmaktır.
- 3- Okumak, manzarayı en güzel hâliyle çizmektir.

“
Psikolojik Okuma

- 1- Okumak, kalp ile akıl arasındaki ince çizgidir.
- 2- Okumak, ruhu aydınlatmaktır.
- 3- Okumak; düşüncelerin, iç sesin kitaplara aktarılmış hâlidir.

“
Müzikli Okuma

- 1- Okumak, kadim anlamlı bir şarkıdır.
- 2- Okumak, notaların birbirini takip etmesidir.
- 3- Okumak, müziğin sırlarına varmaktır.

SORULAR ? SORULAR ?

İnsan fotoğraf mıdır
yoksa tablo mudur?

► Karpuz Mutfak

“
İnsan, tablodur.
Çünkü farklı renkleri,
farklı yaşamları, farklı
stilleri ifade eder.

(Ömer Faruk Dinçer,
7/B, Halit Evin AİHO)

“
İnsan, bir
fotoğraftır. Hayatını
anında yaşayan bir
karedir.

(Musab Duman,
7/D, Halit Evin AİHO)

“
İnsan, bir tablodur. Çünkü
yaşadıkça şekillenen bir
canlıdır. Bu canlının bakış açısı
değiştikçe renkleri de değişir.

(Eymen Ergene,
6/C, Halit Evin AİHO)

“
Fotoğraftaki insan,
insandır. Tablodaki
insanın duygusu, hayali
ve coşkusu vardır.

(Yavuz Selim Çetin,
6/C, Halit Evin AİHO)

“
İnsan bazen bir
fotoğaftır, olduğu
gibi yaşar. İnsan bazen
bir tablodur, aldığı
kararlar onu değiştirir.

(Yağız Efe Ayaz,
6/C, Halit Evin AİHO)

“
Kimisi bembeyaz bir
ışık, kimisi kapkara
bir kaptır.

(Ahmet Yusuf Demiral,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

“
İnsan, ne fotoğaftır
ne tablodur. İnsan ona
bildirileni bilen bir canlıdır.

(Mehmet Musab Mert,
7/A, Serdivan AİHO)

“
İnsan, duygu ve
düşünceleriyle paha
bilemez bir müzedir.

(Ömer Salih Karataş,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

“
İnsan, doğal bir
yazılımcıdır.

(Muhammed Zahid Akbulut,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

“
İnsan, bir
dörtlükten oluşan
şiirdir.

(Alperen Akat,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

“
İnsan, kendini
çizen kimsedir.

(Kerim Ensar Düzgün,
6/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

SANAL DÜNYA VE GERÇEK HAYAT DENKLEMİNDE ÖĞRENCİ KİMDİR ?

► Karpuz Atölye

Sanal dünya denkleminde öğrenci her şeye sahip olabileceği bir yerde elleri bağlı olan bir kişidir.

(Faruk Aydın,
7/A, Halit Evin AİHO)

Sanal dünyada öğrenci, oynamayı bekleyip oynanmayan bir oyundur.

(Musab Duman,
7/D, Halit Evin AİHO)

Gerçek hayat denkleminde ise elinde kitap ve kalem olan bir mahkûmdur.

(Ahmet Yusuf Demiral,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Gerçek dünyada öğrenci ben burada değil, son istasyonda incek bir yolcuyum diyen bir karardır.

(Yavuz Selim Çetin,
6/C, Halit Evin AİHO)

Öğrenci, sanal dünya ve gerçek hayat köprüsündeki gelen giden yolcudur.

(Yağız Efe Ayaz,
6/C, Halit Evin AİHO)

Gerçek hayat denkleminde öğrenci, büyüyen bir fidandır.

(Hüseyin Efe Bozkaya,
6/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Gerçek hayatta öğrenci, insanın kendisidir.

(Ahmed Yusuf Akaydın,
5/C, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Sanal dünyada amaçsız, gerçek hayatta amacını gerçekleştirmiş biri.

(Mehmet Musab Mert,
7/A, Serdivan AİHO)

Gerçek hayat denkleminde öğrenci, başlığı atan kırmızı kalemdir.

(Ömer Salih Karataş,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Sanal dünyada öğrenci, istediği olan, istediğini alan, belki büyük belki küçük bireydir.

(Alperen Akat,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Gerçek hayat denkleminde öğrenci, her konuya çalıştırılan bir denektir.

(Faruk Aydın,
7/A, Halit Evin AİHO)

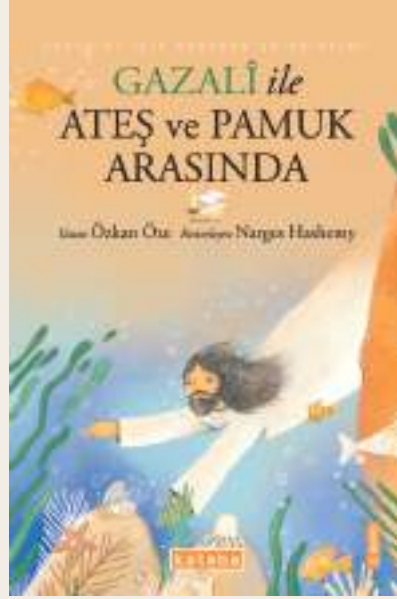
Gerçek hayatta öğrenci, hayallerini gerçekleştirmeye çalışan bir hayalperesttir.

(Musab Duman,
7/D, Halit Evin AİHO)

Öğrenci, gerçek hayatta bir kitabın sayfalarıdır.

(Muhammed Zahid Akbulut,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Felsefeye meraklı küçüklere...

Ö Z K A N Ö Z E K İ T A P L I Ğ I

K E T E B E . C O M

ke
te
be

“FİLİSTİN ATLASI”NDA HAYALLERİMİZDEKİ FİLİSTİN VAR

Çocuklar İçin Felsefe Enstitüsü Kurucusu, Eğitimci Yazar Ayşe Çam, P4C yöntemiyle kaleme aldığı “Filistin Atlası”nda Filistinli çocukların dramına özellikle çocuk hakları bağlamında dikkat çekiyor.

Filistin Atlası’nda; savaşın, katliamın, soykırımın yaşandığı bir Gazze yok. Her çocuğun ve yetişkinin hayalindeki doğal güzellikleriyle, iklimi ve kültürüyle yaşayan tüm Filistin şehirleri var.

Filistin Atlası, çocukları renkli bir yolculuğa çıkarıyor, bu yolculukta onlara Yağız ve Kerime eşlik ediyor.

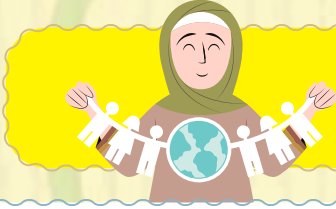
Okula gitmek ve eğitim almanın çocuk hakları içinde yer aldığını öğrenen Yağız, eve büyük bir şaşkınlıkla dönüyor. Çünkü dünyanın pek çok yerinde ve özellikle Gazze’de, çocuklar çeşitli sebeplerle okullarına

gidemiyor ve eğitim haklarına ulaşamıyor. Küçük kardeşi Kerime’yle birlikte okula gidemeyen Filistinli çocuklara bir hediye paketi hazırlamaya başlayan iki kardeşin günü, konuşan atlasın sayfalarını ararken birden büyük bir maceraya dönüşüyor. Gazze, Kudüs, Hayfa, Yafa... Her sayfada farklı bir Filistin şehrine giden iki kardeşin eğlendiren, öğreten ve düşündürülen gezisi, kitabın sonunda yer alan P4C etkinlikleriyle unutulmaz bir deneyime dönüşüyor. Filistin’in mücadelesini çocuk hakları temelinde felsefi bir bakış açısıyla ele alan bu

kitap, çocukları Filistin üzerine düşünmeye ve konuşmaya eğlenceli bir davet niteliğinde...

Hayallerimizdeki Özgür Filistin’e, Özgür Gazze’ye ve Özgür Kudüs’e kavuşmak dileği ile... •

“Taraf Devletler, çocuğun eğitim hakkını kabul ederler.”

Çocuk Haklarına Dair Sözleşme, madde 28.

P4C [ÇOCUKLAR İÇİN FELSEFE / TOPLULUKLAR İÇİN FELSEFE] NEDİR?

1960’lı yıllarda, Amerikalı felsefe profesörü Matthew Lipman derslerinde öğrencilerinin akıl yürütme becerilerinin yetersiz olduğunu gördükten sonra, doğru düşünmeyi öğrenmek için üniversite sıralarının geç olduğunun farkına varır. Bu farkındalıktan hareketle Lipman, Çocuklar İçin Felsefe (P4C) pedagojisini başlatır.

P4C İngilizce kısaltmasının ilk açılımı Çocuklar İçin Felsefe’dir. (*Philosophy For Children*) Bir diğer açılımı ise Topluluklar İçin Felsefe’dir (*Philosophy for Communities*).

P4C, çocukların ve toplulukların 21. yüzyıl becerileri olarak da tanımlanan eleştirel, yaratıcı, özenli ve iş birlikçi düşünme becerilerini geliştiren bir düşünce yöntemidir.

Düşünen ve soruşturan bir gençliği hayal eden bir toplum için bu yöntem, önemli ve gereklidir. Nitelikli metinler üzerinden çocuğun yaşamı ile ilgili temel soruları sorması kendisini ve dünyayı tanımasını sağlamaktadır. Amaç, soruların yanıtlarını öğretmek değil, çocukların kendilerini bulmasında kolaylaştırıcı rol üstlenmektir. •

ZİLİN ÇALMASINA BİRKAÇ DAKİKA KALA

Zilin çalmasına birkaç dakika kalmıştı. Hep böyle olurdu; Zil son ders bir türlü bitmek bilmezdi. Ama bugün dakikalar her zamankinden daha yavaş ilerliyordu. Cemil'e baktım. Kitaplarını çoktan toplamış, çantasını omuzuna almıştı. Gözleri saatindeydi. Belli ki çalacak zil için geri sayım yapıyordu.

Zil çalar çalmaz sırasından fırlayıp yanıma geldi.

"Haydi! Acele et!" diyerek kapıya koştu. Öğretmenin sınıftan çıkmasını bile beklememişti.

Cemil'e yetiştiğimde nefes nefeseydim.

"Bek-le! Yavaş-la bi-raz!" dedim.

Nihayet adımlarını yavaşlattı. Telaşla,

"Ya kaçtıysa?" dedi.

"Kaçmaz!" dedim. "Duvarları aşamaz bir kere!"

Okula Cemil'le birlikte gidip geldik. Bu sabah, sokağın ortasında ters dönmüş bir kaplumbağa görmüştük. Zavalıcık bacaklarını ve başını hareket ettiriyor fakat bir türlü dönemiyordu. Son zamanlarda mahalleye dadanan bazı yaramaz çocukların işi olmalıydı bu. Nereden geldiklerini bilmiyorduk. Ağaçların dallarını kırıyor, bisiklet süren çocukların önüne atlıyor, kaba saba konuşuyorlardı. Kaplumbağayı ters çevirmek de bir tek onların aklına gelirdi.

Onu dikkatlice elimize aldık ve Cemillerin bahçesine koştuk. Elma ağacının altındaki çalılardan arasına bırakıp biraz da su verdik. Ardından derse yetişebilmek için hızlı adımlarla okulun yolunu tuttuk. Cemil, kaplumbağaya çok üzülmüş, sağlığından endişe duymuştu. Bahçede kendine gelip toparlanacağını söylemiş de ikna olmamıştı. Gün boyu aklı onda kalmıştı. Mevzu buydu işte.

Bahçeye vardığımızda yağmur başlamak üzereydi. Kaplumbağayı bulmamız uzun sürmedi. Onu bahçe duvarının yakınında gezinirken gördük. Yaklaştığımızı fark edince durdu, kabuğunun altına saklandı:

"Ne kadar korktuğunu anlayabiliyorum," dedi Cemil ve ekledi, "Ona zarar vermek isteyenlere büyük bir öfke duyuyor olmalı!"

"O sadece bir kaplumbağa," dedim ve ekledim, "Duyguları yok ki! Eminim ters döndüğünü bile anlamamıştır. İçgüdüleriyle hareket ediyor, hepsi bu."

"Olur mu?" diye itiraz etti Cemil. "Sabah su verdiğimizde bize nasıl minnetle baktığını görmedin mi?"

"Hayır görmedim. Kaplumbağa gibi bakıyordu işte. Boş ve anlamsız."

"Olur mu hiç? Resmen teşekkür etti bize. Hissetmedin mi gerçekten? Eğer konuşabilseydi, başına gelenleri bir bir anlatırdı."

"Sadece kaplumbağalar mı peki?" diye sordum. "Diğer hayvanların da duyguları var mı?"

"Neden olmasın? Hiç mutsuz olduğun bir gün pencereye bir kuş konmadı mı?"

"Yoo, konmadı." dedim.

"Benim kondu. Hem de defalarca. Bir keresinde arabamız bozulduğu için uçağı kaçırmış, tatile gidememiştik. O gün o kadar ağladım ki... Bir kumru gelip pencereme kondu. Hissetti ve üzüntümü paylaşmak istedi."

"Nasıl emin olabiliyorsun böyle olduğuna? Sadece bir tesadüf olamaz mı? İspatlayabilir misin bunu?"

"İspatlayamam... Ama ben buna inanmayı tercih ediyorum. Aslında bu, hayata nasıl baktığınla ilgili. Böyle olduğuna inanırsan dünya daha güzel bir yer olmaz mı? Kuşlar derdini paylaşır, balıklar sırrını saklar hatta bir hipopotam sana masallar anlatır."

"Yok artık! O kadar da değil." dedim.

Cemil güldü, "Tamam, biraz abartmış olabilirim." dedi.

YOLUN YARISI BİLE DEĞİL

Yetmiş altı yaşındayım
Hiç ayakkabı giymedim
Bir defa bile saç tıraşı olmadım
Bir sayfacak kitap okumadım daha
Ve elime kalem alıp
Bir kelime yazmadım
Bütün bunlara inanır
Ve unutmayın ki
Tek insanı dahi kırmadım

İşte size her şeyimi anlattım
Ben

Yetmiş altı yaşında
Bir kaplumbağayım

Mevlâna İdris

Bir an düşündüm. Cemil haklı mıydı? Hayvanlar da insanlar gibi düşünüyor, duygulanıyor olabilir miydi? Hatta komik şeylere gülüyor, özlüyor, sıkılıyor olabilirler miydi?

Derken yağmur başladı. Kaplumbağayı kendi hâline bırakıp verandaya koştuk.

"Kaplumbağaların 200 yıl yaşadığını biliyor muydun?" diye sordum. "Eğer dediğin gibiyse, kim bilir kimlerin sırrlarını taşıyorlar. Belki de bu kaplumbağa benim büyük büyük dedemi görmüş, onun dertlerini dinlemiştir."

Cemil, "Senin doğduğun günü bile hatırlıyor olabilir." dedi gülererek.

Tam o sırada evin kapısı açıldı. Cemil'in annesi geldiğimizi duymuş, bize çay ve kurabiye getirmişti.

Çayımızı içip kurabiyelerimizi yerken derin bir sohbete daldık.

Kaplumbağanın verandaya kadar gelip bizi dinlediğinin farkında bile değildik. ●

CÜMLENİZ IŞINLANSIN KÖŞESİ

Harfe bak, harfe dokun,
harfin içinde eri; harf ol!

► Karpuz Mutfak

**Harfleri doğru
sıraya koy.**

(Faruk Aydın,
7/A, Halit Evin AİHO)

**Böylece
tamamlanan
bir alfabe ol.**

(Eymen Ergene,
6/C, Halit Evin AİHO)

**Harfin içindeki renkli
tonların üstündeki
hâlinle yaşa.**

(Yavuz Selim Çetin,
6/C, Halit Evin AİHO)

**Harften vazgeçme!
Böylece unutmaz ve
unutulmazsın!**

(Ömer Faruk Dinçer,
7/B, Halit Evin AİHO)

**Cümlelerini filmin
yıldızı yap.**

(Musab Duman,
7/D, Halit Evin AİHO)

**Kendi dilini
oluştur.**

(Muhammed Zahid Akbulut,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

Ki anla!

(Hüseyin Efe Bozkaya,
6/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

**Hayatın içinde
bir şiir ol!**

(Musab Duman,
7/D, Halit Evin AİHO)

Kelimede yer al.

(Ömer Salih Karataş,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

**Herkes seni
yazsın.**

(Mehmet Musab Mert,
7/A, Serdivan AİHO)

**En sonunda
okutan ol.**

(Ahmet Yusuf Demiral,
5/B, Akif İnan Fen ve
Teknoloji AİHO)

PIRIL PIRIL KİTAP LİSTESİ

► Hale Güneş

OKUMALIK KİTAPLAR

- 1- İyi İnsanlar Haritası / Abdurrahman Ekin - Tulu Kitap
- 2- Dünyayı Delen Köstebek / Mevlâna İdris - Vakvak Yayınları
- 3- Çıplak Gergedan / Michael Ende - Kabalıcı Yayınları
- 4- Gazoz Kapağı / H. Salih Zengin - Vakvak Yayınları
- 5- Dondurmalı Matematik / Mevlâna İdris - Vakvak Yayınları
- 6- Zamanın Şarkısı / Çocuk Dürbünüyle Denemeler - Feyza Kartopu - Cezve Çocuk
- 7- Nasrettin Hoca ve Cimri Komşunun Hikayesi / Melike Günyüz - Erdem Çocuk
- 8- Bilimler Tarihi / Fuat Sezgin - Ayşenur Gönen - Erdem Çocuk
- 9- Cebimdeki Güvercin / Fatma Hazan Türkkol - Düş Değirmeni Kitaplığı
- 10- Yürekdede ile Padişah / Cahit Zarifoğlu - Beyan Yayınları
- 11- Ormanı Yemek Yasak / Tuğba Coşkuner - Cezve Çocuk
- 12- Tayfa Limonata / Fatma Çağdaş Börekçi - Nesil Çocuk
- 13- Eşsiz Bir Gezi (Mekke ve Medine) / Jenny Molendyk Divleli - Karavan Çocuk
- 14- Dualarla Büyüyorum / Sait Köşk - Karavan Çocuk
- 15- Büyük Karanlığın Sırrı / Özkan Öze - DİB Yayınları
- 16- Ay Nereye Kayboldu? / Melike Günyüz - Erdem Çocuk
- 17- Kudüs Fatihî Selâhaddin Eyyûbi / Adil Akkoyunlu - Çıra Yayınları
- 18- Dostluk Hamlesi / Büşra Şen Altun - Ketebe Çocuk
- 19- Sanat Gezileri / Serap Mamati Eratlı - Erdem Çocuk
- 20- Aksâ'nın Muhafızları / İlknur Koç Aytaç - Tulu Kitap

önder¹⁹⁵⁸
İMAM HATİPLİLER DERNEĞİ

ŞİMDİ SEN DE ZİRAAT KATILIM'A ANINDA KATIL!

Tüm Kamu Bankaları
ATM Kullanımı
Ücretsiz!

Fatura ve
Kurum Ödemeleri
Ücretsiz!

Kart Aidatı ve
Hesap İşletim
Ücreti Yok!

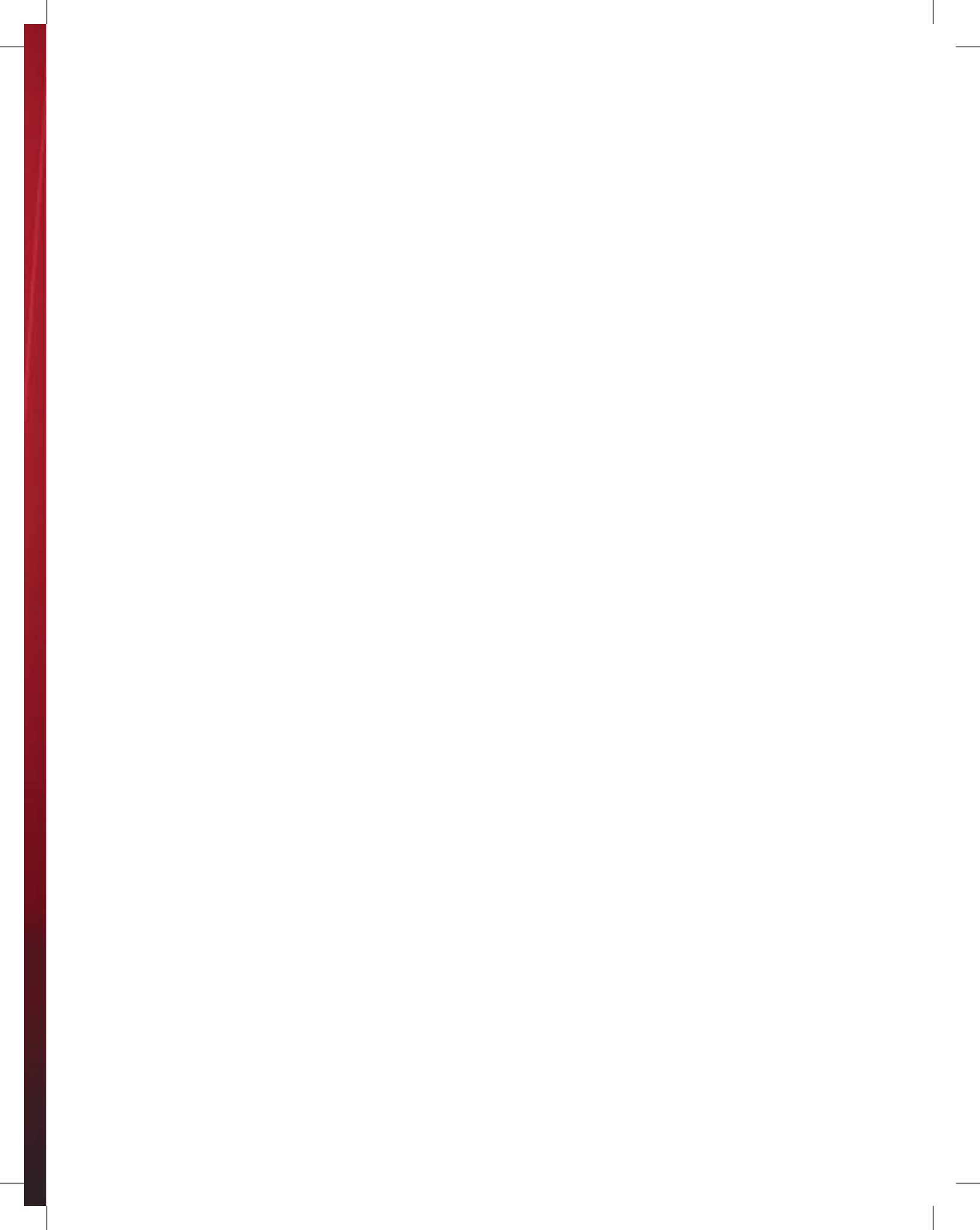

Katılım Mobil'i
Hemen İndir

Ziraat Katılım

TÜRKİYE'NİN ÖNDERLERİ

GELECEĞE YÖN VERİR

Türkiye'nin Önderleri, ülkemizin geleceğinde söz sahibi olacak genç liderleri yetiştirmeyi amaçlayan, üç yıllık eğitim ve kişisel gelişim programıdır.

42 İL

7 YIL

7000 ÖĞRENCİ

önderGENÇ